

"זה מה שעשיתם בישיבה?!"

הם מגיעים הביתה השבת, אחרי חודש וחצי רצוף של שקידה, אחרי מתן תורה • התגובה, המהפך וה'פייק ניוז' שהפך למציאות

1.

הגעתם בל' בניסן, ומאז לא יצאתם מהבניין. זכיתם לקבל תורה באהבה. את, איזו זכות, איזו התעלות. איזה שטייגען אדיר היה בכל התקופה.

ובעיקר בחג השבועות, ממש "כולו להשם", פשוט גם החלק של הסעודה והגבינות היה טבול בערימות של דברי תורה ודרשות.

אז נכון, סדר 'התיקון' הרשמי מתחיל רק ב־10:30, כך לפי המודעה שבכניסה לבית המדרש, אבל זה לא מנע מרוב ככל הבחורים לפתוח ספרים כבר במהלך הסעודה.

בשאפשר ללמוד, יושבים על סוגיה בעיון, ובשלא – מרפרפים בעלונים הרבים שדורנו התברך בהם. לא הייתי אצלכם בישיבה, אבל אני מכיר את זה מאצלו. אחד מחייך לעצמו תוך כדי קריאה של הרב בידרמן, השני יושב שקוע ב'בית נאמן', וכולם מנסים 'לחטוף', לתפוס חזק כל רגע מ־24 השעות המרוממות האלו. לנצל.

זה באמת היה חג מרומם, שמסכם בצורה מושלמת את כל התקופה האחרונה, בה זכו מאות ואלפי בחורים להיות שקועים בעולמה של תורה, בלי שום הפוגה.

2.

מוישי ירד מהאוטובוס בהתרגשות, סרק בעיניו את המרחב, בודק אולי משהו השתנה פה בחודש וחצי שהוא לא דרך כאן. נדיר שהוא לא היה בעיר שלו ברגע בה ארוך. הוא עמום במחשבות ורגשות. אם תשאלו אותו הוא בהחלט מתגעגע לבית שלו. לאבא ואמא היקרים שלמרות שהם ניסו 'לרפד' לו את התקופה הארוכה הזו והגיעו לבקר אותו בישיבה כמה פעמים (ובכל פעם השאירו 'מארוים' ענקיים שהספיקו לכל הפנימיה), עדיין יש משהו מרגש בלפגוש את אבא ואמא במקום הטבעי, בבית.

בשפה המקצועית-פסיכולוגית קוראים לזה: להתרפק. הוא העדיף לקרוא לזה: להתפנק. מותר לו.

הוא אמנם לא בן יחיד, אבל בינתיים הוא היחיד שנוסע לישיבה מחוץ לעיר. בהתחלה היה לו קשה נורא, אבל עם הזמן הוא התרגל והסתגל.

אחים שלו קטנים וההמודים גם הם שמרו איתו על קשר בכל התקופה. הם זכו בזכות היעדרותו לחדר שינה גדול ומרווח יותר.

כמו בכל בית חרדי, בתקופה שהוא לא נמצא, החדר וגם המיטה שלו, היו עוברים לרשותם. המיטה שלו שימשה אותם, ובמקום לישון על מזרנים בסלון, כמו ב'בין הזמנים', הם זכו לישון על מיטה נעימה ונוחה, במשך כל התקופה.

זה גם מה שגרם להם להיזכר בו כמעט מדי ערב. לעיתים, אם השעה לא היתה מאוחרת מדי, היתה אמא מרשה להם להתקשר ולדבר איתו. אמא היתה מחייגת ל'ציבורי' שקרוב לחדר־אוכל, כי ב־8 בערב, בדרך כלל כולם שם באזור, וכעבור דקות של המתנה, הם היו זוכים לשמוע את קולו העדין. מה שלומך, הם היו שואלים, מתי אתה כבר מגיע...? לעיתים הם גם היו שרים לו איזה שיר חדש שהם למדו בגן, בתקופה האחרונה היו אלו שירים על התורה, והוא היה בשקט־בשקט, מאחורי השפופרת, מצטרף אליהם לשירתם. "טוב לי, טוב לי, תורת פיך", הוא היה מזמזם יחד איתם.

מיותר לומר כי שיחות טלפון שכאלו היו נוספות בו בוחות רבים, להמשיך לשקוד על התורה, מתוך ידיעה שאכן טובה היא מאלפי זהב וכסף.

3.

יום שישי לפני הצהריים, הוא נכנס הביתה, ורואה שורה מרשימה של בלונים צבעוניים תלויים מהכניסה לבית עד החדר שלו. הוא ידע שמתגעגעים אליו, אבל לא שיער שבדיסטולים ענקיים כאלו עם המילים "ברוכים הבאים לאור שבחיינו" יקדמו את פניו.

ביום חמישי האחרון, למרות כל העומס והלחץ שהיו לאמא שלו, היא החליטה להתאמץ במיוחד עבור הבן יקיר שלה, היה חשוב לה שהוא ירגיש וידע שלמרות הקושי הגדול, בבית יש מי שמחכה ורוצה לראות את התוצאה.

אמא שמעה אותו נכנס ורצה אליו מהמטבח, פיסות קוסקוס דבוקות לידה הימנית, וחיוך אדיר עוטף את עיניה: "ברוך הבא, צדיק שלנו. כמה חיכינו לך. איך שאתה נראה טוב, יש לך אור בוחק על הפנים. אור התורה זורח ממך. תכנס פנימה, תשתה משהו קר, ואח"כ תאכל משהו חם. אין לך מושג כמה התגעגענו אליך". הוא שומע את המילים והוא יודע מה הן עושות לו. בן, הן אלו שיעניקו לו כח לעזוב את הבית במוצ"ש, ולחזור שוב לישיבה.

4.

בליל שבת אחרי הסעודה המושקעת, ש'שודרגה' במיוחד לכבודו, כל אחד פנה והלך לעיסוקיו ולספריו.

אבא כהרגלו פתח את ספרי המפרשים על הפרשה, מתכוון לקרוא השיעור הקבוע שמתקיים כאן בבית כל ליל שבת בשעה 11:00. מוישי הזיז את הראש ימינה ושמאלה, מחפש משהו קליל לקרוא, ואז הוא ראה את העיתון מבצבץ לו שם מתוך הארון. הוא שלף אותו משם והחל לדפדף בו, ממש לכמה רגעים. הכותרת הראשית סיפרה על ההיערכות לבחירות בקרב המפלגות החרדיות. השניה, על כך שנתניהו הולך לשתות שוב את קולות הימין. והוא, מתמיד שכמותו, לא ממש הבין מה קורה פה. "למה לא זורקים עיתונים ישנים", הוא מלמל לעצמו בשקט בלב. הוא הרי יודע שהיו פה בחירות בדי' בניסן, זה היה הרי ב'בין הזמנים' ולכן הוא אפילו עזר וסייע קצת בהוראת גדולי ישראל. אז מה הקשר 'בחירות' עכשיו? מה הולך פה?

הוא ידע שיש בעיתון עמוד אחד של בדיחות, 'פייק־ניו' קוראים לו (מצחק מאוד, אגב), אבל הוא לא ידע ולא שמע שכל העיתון הפך לכוזה.

הוא הרים את הראש למעלה, מחפש את התאריך, כתוב שם: 'בסיון תשע"ט'.

זו בטח טעות, כנראה צריך להיות כתוב 'אדר'. תמיד אומרים שלפחות יש דבר אחד אמיתי בעיתון – התאריך, אבל עכשיו אפילו התאריך פה לא נכון, הוא התברך עם עצמו.

הוא ניגש לאבא שלו עם העיתון ביד (כן העיתון הזה שאתם קוראים בו עכשיו), הוא הצביע על הכותרת וביקש הסברים. "אבא", הוא כמעט התחנן, "אתה חייב להסביר לי מה הולך פה".

5.

אמא שלו שישבה על הכורסא הרחוקה, כבר לא יכלה להתאפק. היא הרימה את עיניה לשניות אחדות מספר התחילים אותו נהגה לסיים בכל שבת, ולא האמינה למראה עיניה.

זה הבן שלי? אני רואה נכון? האם אל הנער הזה התפללנו?

סתם טרחתי להכין עבורו את כל הפינוקים המיוחדים האלו, חשבה לעצמה. במקום שיבוא לאבא שלו עם קושיה יפה בגמ', הוא לא מתבייש לבוא ולהתפלפל עם אבא שלו, על מה שכתוב

פה בעיתון? היתכן?!

הם הרי עושים הכל בשביל הצדיקל שלהם. מפנקים, משקיעים, לא חוסכים שום דבר, רק לאחרונה הם רכשו לו מנוי לשיטת 'בור סוד' המהפכנית (מומלץ בחום אגב), וזה מאכזב מאוד לראות שהמח שלו כנראה שקוע בשטויות, והוא יושב ו"לומד" את העיתון במקום לשבת וללמוד.

ובכלל, היא שמעה ושומעת כל הזמן שיעורי תורה. עדיין באוזניה דרשתו של רב פלוני, שתיאר בצורה מוחשית את כחה ועוצמתה של תורה. עדיין שרעפיה נתונים בדברים הנפלאים שהיא שמעה שם.

והנה מה היא רואה לנגד עיניה, הבן יקיר לה, מחמד עיניה, 'מפלפל' בהבלים שבעיתון במקום בגמרא ובראשונים?!

היא היתה מספיק חכמה כדי לא להתפרץ ו'לשטוף' את בנה האהוב בחמת זעם, היא התאמצה מאד לשמור את העצבים בקרבה פנימה. אבל בעלה כבר מכיר אותה היטב, ויודע לזהות ולקרוא נכון את המבטים והפרצופים.

הוא הרגיש שהוא חייב לעשות משהו דרמטי כדי להבהיר את המתרחש. הוא קם ממקומו בסערה, טפח למוישי שלו על כתפיו: "אני גאה בך, צדיק שלי. כל הכבוד! אתה משמח אותי מאד עכשיו בשאלה שלך".

מוישי חשב שאבא צוחק עליו. וגם התמיהה של עקרת הבית כמובן הלכה וגברה מרגע לרגע, מה הוא עושה, מה הוא מפרגן לו? במקום שיעיר לו שהוא בא ומקשה קושיות מהעיתון, הוא משבח אותו?!

ואז אבא דפק על השלחן והסביר בקול:

"תורה לך ה' על הבן היקר שזיכית אותנו. תראו איזה נחת מביא מוישי שלנו. תראו איך הוא שקוע בתורה, הוא פשוט אפילו לא שמע שיש... 'בחירות חוזרות'".

"בחירות שוב?!" הוא שאל, "חשבתי שזה עיתון של חודש... 'אדר'".

"כן, זה המצב", השיב לו אבא, "ממש בדיחה של חודש 'אדר'. ליברמן התעקש להציק לכם בני הישיבות, ובגלל השטויות שלו כל המדינה הולכת לבחירות".

"תראי איזו שקיעות", הוא אמר לאשתו בהתפעלות, "הוא אפילו לא שמע שיש שוב בחירות".

אמא שלו הבינה ברגע את המתרחש. תכף היא סגרה את ספר התחילים, וקמה־רצה לנשק לבנה.

כל הכבוד לך, אמרו הם יחד ברמעות. ברגע הראשון קצת הציק לי שאתה מגיע לאבא ומקשה לו קושיות מתוך העיתון, עכשיו אני מבינה שזה בזכות שהיית שקוע אך ורק בלימוד בישיבה.

מגיע לך את כל התהילה וההוקרה!

6.

ואז בשיעור המיוחד של אבא של מוישי, בליל שבת, שמעתי אותו אומר כך:

חורים יקרים. יש לכם לומדי תורה בבית? תעריכו, תעריצו! תנו להם את כל הכבוד שבעולם.

מותר להם קצת לשכב, לנוח וגם להציץ קצת בעיתון הזה (בפרט ב'שבת חופשה', בטור 'שבת חופשה'...). וגם במקרה שהם כן ידעו שיש בחירות חוזרות, תנסו למצוא את ה'נקודה הטובה' ולהגדיל אותה כמה שיותר.

חם, לוחט – תנו להם מילים חמות בכמויות, ובכך תקשרו אותם אליכם חזק.

קנו להם עוד כמה פינוקים מיוחדים לשבת.

לכם זה יעלה עוד כמה שקלים, להם זה דלק לעוד חודשיים של שקיעות בתורת חיים.

בני תורה יקרים! גם אם אתם מאלו ששמעו כבר בישיבה שיש בחירות חוזרות, זה לא נורא בכלל מה שחשוב זה, שבשבת הקרובה שאתם באים הביתה, תתנו את התחושה הנכונה להורים. תנעשו הכל כדי שהם ירגישו ויראו במה אתם באמת שקועים. מותר לכם לשמוע ולהתעניין, אבל תנו תחושה שאתם זוכרים מה טפל ומה עיקר, ושאתם יודעים שהענוג האמיתי נמצא רק בישיבה אצלכם. הרי כולם מסכימים, גם אלו ש'שרפו' את החורף, שזה לא הגיוני לשרוף על אלו ההבלים עוד שלושה חודשים.

צידה
לדרך:

